

Arrest

nr. 326 541 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MBOUMENE SONKOUÉ
Oscar Van Goidtsnovenlaan 97
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*septies*) en tot het inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 25 december 2024.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MBOUMENE SONKOUÉ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 december 2024 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A.

Voornaam: Y.

Geboortedatum: (...)1999

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 26/12/2024

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel West op 25/12/2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op de verkoop van verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- ☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel West op 25/12/2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op de verkoop van verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is.

Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.2. Tevens op 25 december 2024 werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel West op 25/12/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : Y.

geboortedatum : (...)1999

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25/12/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel West op 25/12/2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op de verkoop van verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij als volgt uiteenzet:

“1- QUANT A L'ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

A. Moyen pris de :

- La violation des articles 74/14, § 3,3° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers
- La violation des articles 1 à 3 de la loi du 29/07/1991 relative la motivation formelle des actes administratifs
- La violation des « principes généraux de droit administratif de bonne administration en ce compris le devoir de soin et de minutie, de prudence et de précaution », « de l'obligation de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause », ainsi que du défaut de motivation et de l'erreur manifeste d'appréciation
- L'erreur manifeste d'appréciation

En ce que,

Attendu que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Qu'il convient de souligner qu'il est de bon sens que les décisions administratives soient prises en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Qu'il convient également de relever que l'administration doit avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Qu'en l'espèce, l'acte attaqué repose sur le constat selon lequel : « le requérant n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa /titre de séjour valable au moment de son arrestation et Selon le rapport TARAP/RAAVIS rédigé par la zone de police Bruxelles Ouest le 25/12/2024 l'intéressé a été intercepté en flagrant délit de vente de produits stupéfiants.

Que la partie adverse a, dès lors, estimé que le requérant pouvait par son comportement compromettre l'ordre public sans prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier.

Que la motivation de l'acte attaqué ne permet pas de saisir au terme de quelle analyse et sur la base de quels éléments la partie adverse est parvenue à la conclusion que le requérant peut compromettre l'ordre public alors que le Magistrat instructeur a réservé toute inculpation à l'issue de son audition parce qu'il a estimé qu'il n'avait pas assez d'indices sérieux de culpabilité contre le requérant.

Que la motivation de l'acte attaqué est insuffisante car le requérant ne représente aucun danger pour la société.

Que les motifs de la décision d'ordre de quitter le territoire sont stéréotypés, non pertinents et s'écartent des faits réels qui auraient dû être visés dans leur ensemble.

Qu'à cet égard, l'appréciation portée par la partie adverse ne peut être admise.

« 2- QUANT A L'INTERDICTION D'ENTREE

- La violation de l'article 74/11, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers
- La violation des articles 1 à 3 de la loi du 29/07/1991 relative la motivation formelle des actes administratifs
- La violation des « principes généraux de droit administratif de bonne administration en ce compris le devoir de soin et de minutie, de prudence et de précaution », « de l'obligation de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause », ainsi que du défaut de motivation et de l'erreur manifeste d'appréciation
- L'erreur manifeste d'appréciation

Attendu que la partie adverse a pris une décision d'éloignement assortie d'une interdiction d'entrée de 3 ans, parce que : Selon le rapport TARAP/RAAVIS rédigé par la zone de police Bruxelles Ouest le 25/12/2024 l'intéressé a été intercepté en flagrant délit de vente de produits stupéfiants.

Que la partie adverse qui se fonde sur les faits à la base de l'interpellation du requérant pour dire que son comportement est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ne motive pas adéquatement sa décision.

Que l'interdiction d'entrée sur le territoire de plus de trois ans prise à l'encontre du requérant est disproportionnée dans la mesure où le Magistrat instructeur a estimé qu'il n'avait pas assez d'indices sérieux de culpabilité contre le requérant et l'a libéré. Que la motivation de la partie adverse est erronée.

Que contrairement à ce que soutient la partie adverse, l'interdiction de 3 ans est proportionnée eu égard au fait que le Magistrat a estimé qu'il n'y avait pas assez d'indices de culpabilité contre le requérant.

L'article 74/11 § 1er dit que La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas, y compris, le cas échéant, le manque de coopération conformément aux articles 74/22 et 74/23.

Or force est de constater que dans le cas d'espèce, les circonstances sur lesquelles la partie adverse se basent pour déterminer la durée de l'interdiction à savoir un comportement pouvant compromettre l'ordre public sont très hypothétiques dans la mesure où le requérant n'est même pas inculpé.

Que l'interdiction de 3 ans est disproportionnée et la décision doit par conséquent être annulée. »

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in de beslissingen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cfr.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In zoverre de verzoeker een schending aanvoert van de "*principes généraux de droit administratif de bonne administration, en ce compris le devoir de soin et de minutie, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause*" (vrije vertaling: algemene beginselen van bestuursrecht van behoorlijk bestuur, met inbegrip van de plicht tot zorgvuldigheid en aandacht voor details, voorzichtigheid en voorzorg, en de verplichting om een concreet, volledig, zorgvuldig, eerlijk en ernstig onderzoek uit te voeren naar de omstandigheden van de zaak), doelt hij op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist het motief dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en voert aan dat hij in vrijheid werd gesteld door de onderzoeksrechter wegens onvoldoende aanwijzingen van schuld.

De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing niet enkel steunt op het motief van openbare orde (artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet), maar eveneens op de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet). Evenzeer steunt de deelbeslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet enkel op het motief van openbare orde (artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet), maar eveneens op het vastgestelde risico op onderduiken omdat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren (artikel 74/14, § 3, 1° *juncto* artikel 1, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet). Gelet op het feit dat deze motieven, die niet betwist worden door verzoeker, genoegzaam de eerste bestreden beslissing motiveren, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog tegen het motief dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, dient de Raad op te merken dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Deze discretionaire bevoegdheid is beperkt door het feit dat de wetgever een maximale termijn van drie jaar heeft voorzien en heeft bepaald dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In de bestreden beslissing wordt volgende motivering gegeven voor het inreisverbod van drie jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel West op 25/12/2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op de verkoop van verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt dat de feitelijke vaststellingen steun vinden in het administratief rapport *“Séjour illegal”* (vrije vertaling: illegaal verblijf) van 25 december 2024. Het vermoeden van onschuld staat niet in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Waar verzoeker aanvoert dat hij in vrijheid werd gesteld door de onderzoeksrechter wegens onvoldoende aanwijzingen van schuld, maakt hij deze bewering niet aannemelijk aan de hand van enig bewijs. Deze bewering vindt ook geen steun in de gegevens van het administratief dossier. Bovendien kan verzoeker niet zonder meer een parallel maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Derhalve wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder op basis van de feitelijke vaststellingen in het administratief rapport niet mocht besluiten dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

Verzoeker toont geen schending aan van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

De middelen zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT